

ÜLESTÕUSMISAJA VII PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Ap 7:55-60)

Lugemine Apostlite tegude raamatust:

Kui Stefanos, täis Püha Vaimu, üksisilmi taeva poole vaatas, nägi ta Jumala auhiilgust ja Jeesust seismas Jumala paremal käel, ning ta ütles: “Vaata, ma näen taevaid avatuna ja Inimese Poega seismas Jumala paremal käel.” Aga rahvahulk tõstis seepeale kisa, ja nad katsid oma kõrvad kinni ning söötsid nagu üks mees tema kallale. Nad ajasid ta linnast välja ja hakkasid teda kividega surnuks viskama. Aga viskajad panid oma riided maha ühe noormehe jalgade ette, kelle nimi oli Saulus. Ja nad viskasid Stefanost kividega, Stefanos aga palvetas: “Issand Jeesus, võta minu vaim vastu.” Ta langes põlvili ja hüüdis valjusti: “Issand, ära arva seda pattu neile süüks!” Ja kui ta seda oli öelnud, heitis ta hinge.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 97:1-2. 5-6. R:1a & 9a)

R: Issand Jumal valitseb kogu maailma üle.

Issand on kuningas – hõiska, maa!

Rõõmustagu rohked saared!

Pilved ja pimedus on tema aujärje ümber,

õigus ja õiglus on tema aujärje alus.

R:

Mäed sulavad nagu vaha Issanda palge ees,

kogu maailma Issanda palge ees.

Taevad kuulutavad tema õiglust,

kõik rahvad näevad tema kirkust.

R:

(Teine lugemine Ilm 22:12-14. 16-17. 20)

Lugemine püha Johannese ilmutuse raamatust:

Mina, Johannes, kuulsin häält, mis ütles mulle: “Vaata, ma tulen varsti, ja mu autasu on ühes minuga ja ma tasun igaühele tema tegude järgi. Mina olen A ja O, esimene ja viimne, algus ja lõpp. Õndsad on need, kes on pesnud oma rõivad, et neil oleks õigus süüa elupuust ja meelevald väravast

linna sisse tulla. Sest mina, Jeesus, olen saatnud oma ingli, et ta kuulutaks teile seda, mis kirikusse puutub. Mina olen võsu Taaveti tüvest, tema järeltulija, särav koidutäht.” Aga Vaim ja pruut ütlevad: “Tule!” ja kes seda kuuleb, ütelgu samuti: “Tule!”, ja kes tunneb janu, see tulgu, kes tahab, see ammutagu eluvett tasuta. Tema, kes ta sellest tunnistab, ütleb: “Tõesti, ma tulen varsti!” Aamen.
Tule, Issand Jeesus!
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 14:18)

Halleluuja. Mina ei jäta teid vaeslasteks,
mina tulen tagasi ja teen rõõmsaks teie südame. Halleluuja.

(Evangeelium Jh 17:20-26)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Viimsel õhtusöömaajal tõstis Jeesus oma silmad taeva poole ja palvetas: “Püha Isa, ma ei palu sind ainuüksi oma jüngrite eest, vaid ka kõikide eest, kes nende sõna kaudu minusse uskuma hakkavad, et nad kõik oleksid üks, nii nagu sina, Isa, oled minus ja mina sinus, ning et maailm võiks uskuda, et sina oled mind läkitanud. Ja kirkuse, mille sa andsid mulle, olen mina neile andnud, et nemadki oleksid üks, nii nagu meie oleme üks – mina neis ja nemad minus, et nende ühtsus oleks täiuslik ja maailm mõistaks, et Sina oled minu läkitanud ja armastad neid samamoodi, nagu sa oled mind armastanud.

Isa, ma tahan, et need, kelle sina oled mulle andnud, oleksid seal, kus olen mina, ja võiksid näha seda kirkust, mille sina oled mulle andnud, sest sa oled mind armastanud enne maailma rajamist. Õiglane Isa, maailm ei ole sind tundnud, aga mina tunnen sind ja nemad on ära tundnud, et sina oled minu läkitanud. Neile olen ma sinu nime teatavaks teinud ja ilmutan üha, et armastus, millega Sina oled mind armastanud, oleks neis, ja et mina oleksin nendes.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, mis te arvate, kas teie saate õndsaks? Kas teie elus tehtud head teod tunduvad piisavat selleks, et Jeesus saaks teile öelda: “Tulge siia, minu Isa õnnistatud, pärige kuningriik, mis teile on valmistatud maailma rajamisest peale!” Mt 25:34

See küsimus teeb ilmselt igäühe kohmetuks, ja meeles mõlgub umbes niisugune vastus: “Oh mis nüüd mina – mina... ja taevasse... Päris otse ma sinna kohe kindlasti ei saa... Kui saaks taeva

eesõuegi luuakesega pühkima... Või vähemalt puhastustullegi, kuhugi sinna puhastustule päris viimasele astmelauakesele; et võibolla... ehk... siis... kuidagi pääseb... sealt kunagi edasi...”

Mõttele kuidas tahad, iga vastus, mida me oskame anda omaenda õndsakssaamise kohta, kõlab neetult silmakirjalikult – justkui me tahaksime Jumala oma alandlikkuse kaudu ära moosida ja ennast kuidagi külge ees ja kokkukärgardatud müts peos taevaukse prao vahelt poolmärkamatu sisse nihverdada.

Paraku ei leia me küsimusele omaenda õndsakssaamise kohta siin maailmas kunagi päris selget vastust. Seega tuleb pigem mõelda, mida head peaksime tegema ja mida halba vältima – kuidas Jeesus meid on õpetanud.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, tänase evangeeliumiga seoses tuleb mul meelde üks mu lapsepõlve koolivaheaj, kui ma pidin meie suvekodu ehituse juures vundamendi tegemisel kaasa lööma. Hommikuti läks isa tööle ja käskis kogu vundamendi ulatuses ühe kihi jaoks sobivad tükid paekivist välja valida, liiga suured tükid vasaraga väiksemaks lõhkuda ning need siis müüri paigutada nii, et sirgem serv jääks müüri välimise ääre poole; suuremate kivide vahedesse tuli aga paigutada väiksemad. Kui isa õhtul töölt tuli, segas ta liiva ja tsemendi veega ning ladus selle seguga kõik juba valmisvaadatud kivid müüriks – ja nii iga päev, kuni vundament valmis sai.

Kahtlemata, valmis vundamendiplokkidest ehitamine on palju lihtsam, aga selleks on tarvis eeltööd: tehases toodetud kunstkive, millest saab sobivas mõõdus alusmüüri laduda. Omaenda tarbeks, väikeses mahus ja ilma oskustöölise abita on otse kivimurrust toodud kividega ehitamine odavam; seevastu suurte hoonete ehitamine looduslikku kivi kasutades läheks kalliks nii personalikulude kui ehitusaja pikkuse tõttu.

Umbes samamoodi võiks ette kujutada probleeme, mis kaasneksid väljakutsega rajada vaimses mõttes üksainus ja kõigile sobiv kirik. Miks ei ole see siia maani teostunud, kuigi Jeesus palus oma Isa, et meie oleksime üks? Põhjusi on mitmeid. Näiteks väikestes kooslustes – kogudustes, kus inimesed tunnevad üksteist nimepidi ja teavad juba kogemustest, mida igaüks hästi oskab – on vajadus juhtide ja struktuuride järele minimaalne; seal on niiõelda võimalik looduskive ükshaaval valida ja neid sobivasti müüri laduda. Mida suuremaks muutub aga organisatsioon, seda enam hakatakse inimest käsitlema funktsioonina. Näiteks juba piiskopkonna raames ei jää muud üle kui lähtuda koguduste hulgast ja nende liikmete arvust ning kiriku kui ühiskonna üldistest vajadustest; seejuures ei ole paraku enam võimalik arvestada väiksemate gruppidega, rääkimata üksikute

liikmete isikuomadustest.

Seetõttu, armsad õed ja vennad, ehitades seda kõigile ühist kirikut võime siiski oletada, et Jeesus vist ei oota, et inimesed oleksid kõik ühesugused nagu telliskivid või ehitusplokid, vaid ta võtab meid vastu ka nii nurgelistena ja ebakorrapärastena nagu me oleme. Teisalt aga surub kiirustava ja tõhususele suunatud maailma reaalsus meile peale hulga piiranguid ja paratamatusi, mistõttu me peame panustama koostööle teiste inimestega, et nad meie looduslike, eripäraste nurkade taha ei takerduks.

Näiteks kui keegi tahaks endale päris üksinda autot ehitada, siis oleks võibolla mõeldav, et ta ise keevitab kokku selle raami või kere, ostab siis muud vajaminevad osad mitmetelt tootjatelt kokku ja paigaldab need. Kuid ilmselt ei oleks otstarbekas alustada maagi kaevandamisest ja metallide väljasulatamisest, ning teha seejärel oma autole ise nii elektroonika, mootor, rehvid kui esiklaas otse toormaterjalist – see oleks ilmselt ka eriti isepäisele geniaalsetele üksikuritajatele lihtsalt võimatu.

Samadest asjaoludest lähtudes tuleb meil leida kuldne kesktee iseolemise, isetegemise ja koostöö vahel teistega. Selleks peame me saama hästi läbi inimestega enda ümber, säilitama võimaluste piirides omanäolisuse, ning olema üks, et me saaksime üheks Jumala ees, kes tahab meist ehitada ühteainsat kirikut oma kirkuse kiituseks. Aamen.